

תת"ע 479/10/18 - זגל גודת נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 479-10-18 מדינת ישראל נ' גודת
תיק חיצוני: 98110014838

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מבקש	זגל גודת
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 29.10.2018.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט שמספרו 98110014838 המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב בו היו מותקנות חגורות בטיחות מבלי שהיה חגור בניגוד לתקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 20.9.2017.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 29.10.2018.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 250 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל לכתובתו את ההזמנה למועד הדיון בו נשפט בהיעדרו ומשכך לא התייצב. לטענתו, הוא גילה אודות פסק הדין כשפנה למשרד הרישוי לצורך חידוש רישונו.

לטענת המבקש, בבדיקת אישור המסירה עולה כי קיימים בו פגמים מהותיים לרבות שם מוסר הדואר ותאריך המסירה שאינם כתובים באופן ברור, מועדי הדרישות לאיסוף דבר הדואר שניתנו למבקש ומועד החזרת דבר הדואר לשולח.

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי לזכותו טענות הגנה כבדות משקל להוכחת חפותו. לטענתו הוא הסיר את חגורת הבטיחות רק כאשר נעצר על-ידי השוטר האוכף ולא כאשר רכבו היה בתנועה.

המבקש הוסיף וטען כי הינו אב ל-3 ילדים קטינים, עובד כנהג הובלות מקצועי ומשכך הותרת ההרשעה על כנה תפגע בו באופן חמור ותגרום לו עיוות דין, שכן הרשעתו תפגע ברישיון נהיגתו באופן ישיר זאת בשל שיטת הניקוד החדשה שתוביל לפסילתו למשך 3 חודשים.

טענות המשיבה

עמוד 1

המשיבה טענה כי די בשיהוי בו הוגשה הבקשה בכדי לדחותה על הסף, שכן המדובר בבקשה שהוגשה קרוב לשנתיים לאחר מתן גזר הדין.

לטענתה, מבדיקה שערכה עולה כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובת אותה ציין המבקש בבקשתו להישפט, אולם אישור המסירה שב בציון הסיבה "לא נדרש" ומשכך, בנסיבות אלה, אין למבקש אלא להלין על עצמו.

המשיבה הוסיפה כי בדיון שהתקיים בהיעדרו, הסתפק בית המשפט בהשתתף הקנס המקורי ולכן לא נגרם לו עיוות דין.

דין

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' **מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדין ומשכך לא התייצב לדין שנקבע בענייניו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל** מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל** מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44 לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכיחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל

הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שצורף הן לבקשה והן לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש, "ת"ד 17203, ירושלים 97110", אותה ציין המבקש בבקשתו להישפט אולם חזרה בציון ההערה "לא נדרש" ביום 19.6.2018.

דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש, דהיינו מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגשה לקבלה. במצב מעין זה ייחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדי ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל** מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** מיום 7.5.17).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח, כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראייה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** מיום 25.3.2018).

יודגש כי המבקש לא טען שכתובתו שונה מהכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין.

המבקש הוסיף וטען כי באישור המסירה חסרים פרטים מהותיים. מעיון באישור המסירה עולה כי אכן חסרים בו פרטים מסוימים, אולם אין בעניין זה כשלעצמו כדי לסתור את חזקת המסירה (רע"פ 2340/15 **קליין נ' מדינת ישראל** מיום 18.5.2016, רע"פ 5258/14 **חיים סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 3.8.2014).

בעניין סויטי נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי ההזמנה נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום. המשיבה הציגה אסמכתא לפיה הודעת הקנס נשלחה למשיב באמצעות דואר רשום, וזאת על סמך אישור המסירה הנושא את הכיתוב "דואר רשום" וכן את מספר המעקב. טענותיו של המבקש באשר לאי בהירות שם מוסר הדואר ותאריך המסירה, מועדי הדרישות לאיסוף דבר הדואר שניתנו למבקש ומועד החזרת דבר הדואר לשולח אינן מספיקות בכדי להרים את הנטל ולהפריך את חזקת המסירה.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

המבקש כפר במיחוס לו וטען כי הסיר את חגורת הבטיחות לאחר שעצר אותו השוטר ולא בעת שהיה בתנועה.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיחוס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי המכביד של המבקש הנוהג משנת 1989, הכולל 157 הרשעות תעבורה קודמות ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש פסילה, פסילה על תנאי וקנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד.

בבקשתו טען המבקש כי הותרת ההרשעה על כנה ולצדה הקנס והנקודות גורמת לו עיוות דין.

בעניין זה נקבע, כי הניקוד שנרשם על ידי רשות הרישוי אינו עונש, שכן הוא אמצעי תיקון המוטל על מבצעי העבירות לתקן את התנהלותם בדרכים ולהימנע מלבצע עבירות נוספות וכשלעצמו אינו מצדיק את ביטולו של פסק הדין (עפ"ת 21114-07-19 **פראנק נ' מדינת ישראל** מיום 26.7.2019).

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

נוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ' אב תש"פ, 10 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.